

at medvirke til Opnaaelsen af saadanne Endringer i det andet for Udvalget foreliggende Lovforslag, nemlig om „Arbejderes Forsørgelsesstrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“, at Mindretallet subsidiært kunde tiltræde dette Forslag og saaledes bidrage sit til, at der kunde gøres et første Skridt henimod Løsningen af Ulykkesforsikringsproblemet. Mindretallet skal da ogsaa erkende, at der under Behandlingen i Udvalget er fket en Række Endringer i det oprindelige Forslag, som Mindretallet maa anse for Forbedringer; men Mindretallet maa beklage, at det ikke er lykkedes fuldtud at opnaa det, som skulde gøre det muligt for det at tiltræde Forslaget, nemlig en gennemført Sighed i Behandlingen af alle Arbejdsgivere over for de Virksomheder, som Forslaget inddrager under sit Omraade. Denne Sighed er kun opnaaet over for Maskindrift, der staar under Fabrikinspektørenes Tilsyn (Endring Nr. 9 og 10), men paa alle andre Omraader fastholder Udvalget, at kun den professionelle næringsdrivende har Forsikringspligt over for sine Folk, hvorimod den ikke-næringsdrivende, der beskæftiger de samme Folk ved ganske det samme Arbejde (f. Eks. Bygningsreparation) er fuldstændig fri for Forsikringspligt. En Lov, der indfører en saadan Ulighed i Behandlingen til Skade for Næringsdriften, kan Mindretallet ikke gaa med til, og lige saa lidt kan det tiltræde saadanne Bestemmelser som den, der medfører Forsikringspligt for Arbejdsgivere paa Købstadgrund, medens Arbejdsgiverne uden for Købstæder og Handelspladser ere fritagne for Forsikringspligt over for Arbejderne i selvsamme Virksomhed (Opførelsen af en-Stage's Huse, jfr. Lovforslagets § 3, Punkt 4). Disse Bestemmelser tyde efter Mindretallets Mening paa, at Udvalget har forvildet sig bort fra det, som skulde være Hovedopgaven for en Ulykkesforsikringslov, nemlig at sikre Arbejderne mod de økonomiske Følger af uforstyldte Ulykker, og er kommen ind paa noget ganske andet, nemlig at værne Arbejdsgivere af visse Klasser eller i visse Stræninger af Landet mod at komme til at bære de Byrder, som paalægges deres Fæller

andetsteds. Endelig maa Mindretallet tage Afstand fra Udvalgets Udtalelser i Betænkningen om de „farlige“ Virksomheder; Mindretallet har ikke set det godtgjort fra Udvalgets Side, hvorvidt og i hvilken Grad visse Virksomheder ere farligere end andre, og end mindre har det set en Paavisning af, at Udøvelsen af farlige Erhverv skulle være saa lidet i Samfundets Interesse, at dette med Skel kunde vise Forpligtelsen til at raade Bod paa de deraf flydende Ulykker bort fra sig.

Sluttelig skal Mindretallet nedlægge en Indsigelse mod den Fremstilling, som i Betænkningen er givet af den Holdning, „Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk“ har indtaget til Ulykkesforsikringen. I det man henviser til det Aftryk af nævnte Institutions Resolution, vedtagen paa Delegeretmøderne i 1891, som ledsager denne Betænkning som Bilag, skal Mindretallet blot tilslade sig at understrege, at Resolutionens første Halvdel, der udtrykker Fællesrepræsentationens Ønsker med Hensyn til en Ulykkesforsikring, klart og tydelig udtaler sig for en Løsning af denne Opgave paa rent social Grund. Resolutionens sidste Stykke, hvori der udtrykkes en Beredvillighed til at gaa med til at paalægge „særlig farlige“ Virksomheder en Forsikringsbyrde, indeholder derimod — som det vilde være let at dokumentere ud af de forud for Resolutionens Vedtagelse gaaende Forhandlinger — de Indrømmelser, som man i Fællesrepræsentationen gjorde over for den da foreliggende praktiske Situation (Udsigten til at faa gennemført det Berg'ske Lovforslag), ganske ligesom nærværende Mindretal har anset det for sin Pligt at bidrage til at fremme det næstbedste, hvor det indsaa Umuligheden af at naa det, som efter dets Formening er det bedste.